

A woman with blonde hair, wearing a black and white vertically striped dress, stands on a sandy beach. She is looking to her right with her hands raised to her hair. The background shows a calm sea and a rocky cliffside under a clear sky.

KDYŽ VYJDEŠ ZE STÍNU

VLAĐKA DOBEŠOVÁ

Ano, všichni jsme
herci na scéně
života. Usměje se
Blanche a také ona
si přifukne.

Když vyjdeš ze stínu

Vladka Dobešová

Obálka: Michal Kopczyk

© Nakladatelství Dobešová Vladimíra

Markova 239, Stěžery

Rok vydání: 2020

www.ndv.kvalitne.cz

ISBN 978-80-88373-06-3

Tento příběh je smyšlený. Jakákoliv podobnost s osobami nebo událostmi je čistě náhodná. Jen věnování je skutečné – svojí mamince.

VD

KDYŽ VYJDEŠ ZE STÍNU

Kapitoly:

- I. [Lod'](#)
- II. [Zapírat, zapírat](#)
- III. [Ti, co zbyli](#)
- IV. [Taková krásná noc](#)
- V. [Jakoby náhodou](#)
- VI. [Znovuzrozená](#)
- VII. [Jedno červencové datum](#)
- VIII. [Stan v zahradě](#)
- IX. [Domů](#)
- X. [Je mi to líto, ale...](#)
- XI. [Na sklonku dne](#)
- XII. [Změna strategie](#)
- XIII. [Bobíšek](#)
- XIV. [Přepadení](#)
- XV. [Za Rubikon](#)
- XVI. [Přiznání](#)
- XVII. [Všechno je v pořádku](#)
- XVIII. [Mořská panna](#)
- XIX. [Pocta režisérovi](#)

Motto:

„Většina stínu v našem životě pochází z toho, že si sami stojíme na slunci.“

Ralph Waldo Emerson

Musí se s ním sejít. Musí ho ještě jednou vidět. Ví to každou noc, kdy se probudí ze snů o něm. Svěží. Spokojená. V noci je vůbec všechno tak samozřejmé, snadné... Přes den si na něj většinou ani nevzpomene. Děti, práce, práce, děti. Poslední dobou je to ale jiné. Zdá se jí o něm skoro denně. A vtírá se jí i do myšlenek ve dne. To je jasný signál!

Nakonec se tedy odhodlala.

Poprosila kolegyni, které nikdo neřekne jinak než „agentka“, aby vypátrala jeho telefonní číslo. Snad je to skutečně *jeho* číslo. Napsala mu, navrhla schůzku.

A jako vhodné místo, kde by se po pětadvaceti letech chtěla potkat se svou první láskou, vybrala loď. Výletní loď slibující tři dny romantiky na vlnách oceánu.

Odpověď nepřišla žádná, i když Laura poctivě volala na všechna neznámá čísla ze zmeškaných hovorů. Neví, jestli její nabídku dostal. A není si ani jistá, jestli by ji přijal.

Martin.

Možná na ni už dávno zapomněl. Možná pro něho nikdy nic neznamenal.

Snaží se na to nemyslet.

Kapitola I.

Loď

Termín výletní plavby a možného setkání už je tu.

Lauru nejistota netrápí. Zájezd objednala, zakoupila, a když se do poslední chvíle neozval, rozhodla se pojmout celé dobrodružství jako dámskou jízdu.

Přijela sem se svou kamarádkou a kolegyní, s Poly.

≈

Právě se obě vykoupaly v obrovském bazénu, utírají se a oblékají do župánků.

„Objednej mi něco,“ obrací se Poly na Lauru. „Skočím si do kajuty pro fotoaparát, hned jsem zpátky. Musím si vyfotit to vaše velkolepé setkání! Myslíš, že je tady?“

Poly nečeká na odpověď, mrkne na Lauru a už běží pryč.

Fotoaparát byla jen záminka. Poly má ráda ve všem jasno. A žádná oběť pro kamarádku jí není dost velká. Je rozhodnuta oslovit každého, koho potká, nezná-li Martina.

„Ať si je tady třeba tisíc lidí, to je mi fuk!“

Přede dveřmi se ohlédne za Laurou, zamává na ni a sahá po klice.

Dveře se ale mezitím otevřely z druhé strany.

„Oh,“ vykřikla Poly, když vplula do náruče neznámého muže.

„Promiňte,“ omlouvá se muž a nechá ji projít, ale ještě se za ní otočí.

Také Poly se otočila. A vyplnila své poslání: „Nezlobte se, ale když už jsme se tak... sblížili... Sháním pana Schuberta. Martina Schuberta. Neviděl jste ho?“

Neznámý muž si ji prohlíží.

„Tak to tedy musí být Laura. Martin říkal, že byla mladší, když spolu tenkrát chodili, ale že by až tak?“ pomyslí si a nahlas řekne, „Martin? Je u sebe v kajutě. Máme se sejít u bazénu. Za chvíli přijde.“

Poly se rozzáří.

„O-opravdu? Opravdu přijel? To je skvělé! Ať jde ke stolku číslo pět. Za chvíli se vrátím,“ řekla a svou řeč doprovodila mnoha pohyby. Během těch několika vět stačila vyhodit ruce do výšky, držet se za spánky, vykroužit prstem ve vzduchu několik pětetek, potřást neznámému muži rukou, spiklenecky na něj zamrkat a s mnoha otočkami, kdy mu mávala a současně naznačovala, za jak dlouho se asi vrátí a kam směřuje, zmizet.

„Tak kvůli téhle mě sem Martin vlekl? Ne. To je opravdu naposledy, co jsem se nechal přesvědčit,“ povzdychl si muž, zakroutil hlavou a vstoupil do restauračních prostor u bazénu.

Rozhlédne se. U stolku číslo pět sedí nějaká žena.

Jde k ní.

„Dobrý den, patrně jsem potkal vaši společnici. Čekáte na pana Schuberta, ano?“

Laura polkne naprázdno, přikývne.

„Promiňte, nepředstavil jsem se, jmenuji se Patrick,“ řekne muž, a protože se mu dostane jen dalšího přikývnutí, pokračuje. „Víte, musím vám říct, že jen nerad jsem vyhověl Martinovi, když mě žádal o tuto službu.“

„Službu?“ Laura je překvapena. „Promiňte, nerozumím vám. Jakou službu?“

„Abyste věděla, Martin je šťastně ženatý. Už téměř pětadvacet let. Byl jsem mu za svědka na svatbě. Ne že by jeho manželství bylo dokonalé, to jistě ne. Zvlášť poslední dobou se Martin chová dost podivně, ale...“

„A vaše služba spočívá v čem?“ zeptá se znovu Laura.

„Řeknu vám, že je to opravdu naposledy, co mu kryju záda.“

„Ach tak,“ pochopí Laura. „Není to tedy poprvé?“

„Snad. Ale naposledy určitě.“ Patrick ze sebe konečně shodil celou tíhu rozhořčení. Zadívá se na Lauru, prohlíží si ji. „Jak říkám, jen nerad jsem se uvolil, ale... nakonec... jsem rád, že ani ona nepřijela sama. Že si i ona vzala s sebou kamarádku jako alibi. Smím vás pozvat na drink? Rád bych si s vámi připil na naše seznámení, na vaši krásu, madam...“

Laura vytušila pobídku k představení, ale nijak zvlášť jí na této konverzaci nezáleží. Na Patricka se téměř nepodívá. Sleduje dveře, kterými odešla Poly. Mechanicky odpoví: „Ne, ještě je brzy. Dám si kávu, když dovolíte.“

Patrick objedná dvě kávy.

Lauřin pohled ke dveřím ho popouzí.

„O ně se nestarejte, určitě si mají co říct,“ prohodí ve snaze strhnout její zájem na sebe.

A zabralo to. Laura se na něho podívala. „Jak to myslíte?“ chtěla se zeptat, ale otázku spolkla. Připomněla si předchozí Patrickova slova o kamarádce a alibi. Dovtípila se, že Patrick považuje Poly za dávnou lásku Martina. Zacukal jí koutek u pusy, ale opanovala se. Nechce ho vyvádět z omylu, dostala lepší nápad.

„Co vám Martin říkal o Lauře?“ zeptala se.

„Jak říkám, nechme je být, to jsou jejich vzpomínky.“

„Ba ne, zajímá mě to,“ usmívá se Laura a konečně Patrickovi věnuje pozornost.

A tak se Patrick rozpovídá: „Kdysi dávno spolu prý chodili. Mladá láska. Snad první. Víc toho nevím. Jen že ho dvakrát zradila. A tak si našel Blanche. A oženil se s ní.“

„Zradila! Takový nesmysl!“ zamračila se Laura a znovu se zadívala ke dveřím.

V tu chvíli se otevřely.

A vešel on.

Také Patrick se podíval tím směrem.

„A – už je tu. No, tak máme po zábavě,“ povzdychl si.

Laura Martina soustředěně pozoruje.

„Nebyl dřív takový... hranatý. Ale poznávám ho.“ Zhluboka se nadechne. „Tak to bývá. Pětadvacet let si hýčkáte představu. Krásnou, dokonalou. A pak se setkáte s realitou.“

Patrickovi teprve teď dochází jeho pochybení.

Snad mu připadalo, že odhalil velké tajemství. Tajemství, které se nesluší říkat nahlas. Naklonil se k Lauře a zašeptal jí do vlasů: „Laura. To vy jste Laura?“

Laura se na něj podívala, usmála se a kývla.

„Bože, kývla! Proč mi to dělá? Zase mě zradila! Zase! A s mým kamarádem!’ Martin se jako ve snách dovrávorá ke stolu. Nabízenou ruku nepřijal, ani se na Lauru nepodíval.

„Martine,“ řekla.

Zasténal. Píchlo ho u žaludku.

Kolikrát si to představoval! Potkají se, obejmou, přitiskne ji k sobě. „Martine,“ bude říkat Laura, „Martine.“ Víc nic. Víc slov není třeba. Jsou spojeni, jedno tělo, jeden dech. Navždycky. Okolní svět zmizí. Budou jen oni dva. Jen on a Laura, a v tom slově, které Laura řekne, bude všechno odpuštění, láska, vesmír...

A teď to má. Slyší její: „Martine.“

Zavřel oči, kolena mu podklesla, oběma rukama se zachytil o stůl, aby našel oporu.

Laura vstala. Dotkne se jeho paže, nabízí židli.

„Martine.“

Vyškubne se jí.

Jde pryč, ani se neohlédne.

Laura se za ním zmateně dívá. Teprve když za ním zaklapnou dveře, zeptá se Patricka: „Je opilý?“

„Ne. Je to blázen,“ mávne Patrick rukou. „Dáme si něco na zlepšení nálady? Na naše seznámení, Lauro?“

Laura jen zavrtí hlavou.

Patrick tuší, že chce odejít. Snaží se ji zdržet, říct něco vhodného, duchaplného. „Lauro, já... Mrzí mě, když...“

„Proč je to všechno tak složité?“ přeruší ho Laura. „Víte, Patricku, tohle byla ta zrada, kterou mi Martin patrně dodnes neodpustil.“

„Prosím?“

Laura přivře oči, uhne pohledem. „Zašla jsem si tenkrát s kamarádem na kávu.“

„A?“

„Řekla jsem o tom Martinovi. Ten den se mnou už nepromluvil. Pak odjel. Nevola mi, nepsal. Přijel až po třech měsících.“ Laura nabrala vzduch a vyprávění dokončila jedním dechem: „Řekl mi, že našel dívku, která ho bude mít ráda. A že si ji chce... vzít.“

Pohledem se pak vrátila k Patrickovi. Ten z ní nespouštěl oči. Zastyděl se, že ho přistihla v tak strnulé póze, snad na chvíli i zapomněl zavřít pusy...

Věděl, že musí něco říct.

„Počkejte. Pochopil jsem správně, že se s vámi Martin rozešel, protože... protože jste byla s někým v kavárně?“ zeptal se.

„Ano,“ odpoví Laura a zvedá se k odchodu. „A teď mě tu najde pít kávu s vámi. Neptejte se mě, proč mu to tolik vadí. Nevím to. Ale myslím, že si k mé osobě připsal zradu číslo tři.“

Patrick sedí u prázdné sklenky a dívá se na drink, který objednal pro Lauru. ‚Vrátí se, určitě se vrátí,‘ doufá.

Mezitím se však objevila Poly. Přisedla si k němu. Něco štěbetá, ani se nezeptá a upíjí z Lauřina drinku. „Tak co naše hrdličky? Potkaly se? Jak by ne. Teď asi nějakou dobu nesmím do kajuty. Co budeme dělat? Musíte mě bavit. Jakže se jmenujete?“

Patrick je rád, že kromě jednoslovných odpovědí nemusí reagovat na Polyino štěbetání. Vystačí si docela dobře sama.

≈

Laura leží na pohovce. Z okolních saun se ozývá smích, ale tady je sama. Nikdo ji neruší.

V restauraci u bazénu i v bazénu samotném pohana světla, svítí teď tlumeně žlutě, modře, červeně, fialově. Spustila hudba. Hity z konce minulého století.

„Teď nikdo nesmí sedět,“ křičí konferenciér a pohupuje se v bocích. „Všichni do bazénu. Je tu diskotéka. Tanec ve vlnách. Tanec ve vodě. Vodní tanec. Wow!“

Jako na povel se otevírají dveře od saun. První, druhé, třetí. Rozpálená těla se vrhají do bazénu.

Laura se usměje. Hudba jejího mládí. Jak příznačné. Vstává. Už si rozepíná župánek. Chce se poddat atmosféře, přidat k veselí. Ruka jí ale zůstala přilepená u pásku na županu.

Vešel.

Vidí ho. Snad jen ona sama ho vidí.

Bílá košile, světlé kalhoty, ruce v kapsách. Zastavil se, hned jak se za ním zavřely dveře. Postoj má ležerní, ale ten jeho pohled... Strnulý, nehybný. Chtěla mu vykročit vstříc, ale právě jeho pohled ji zarazil. Po zádech jí kdovíproč přeběhl mráz. Sleduje ho. Teď pokročil k bazénu a zase se zastavil. Vytahuje ruku z kapsy, natahuje ji před sebe, jako kdyby se bál, že do něčeho vrazí. Ale co to má... Zdálo se jí to, nebo opravdu něco drží? Laura natahuje krk. Jako naschvál ale kolem pořád někdo chodí a stíní jí ve výhledu.

Vtom se ozve rána.... Vzápětí druhá, třetí, čtvrtá.

Křik, zděšení, pláč.

Panika.

Lauřino podezření se potvrdilo. To, co se mu černalo v ruce, byl skutečně ...revolver.

„Už nestřílí,“ hučí jí ve spáncích. „Pochopil, že v bazénu nejsem. Hledá mě.“

Místo aby zůstala, kde je, nesou ji nohy dopředu. Neví o tom. Je jako v transu. Neutíká. Jde. Kráčí. Vychází na terasu. Záclony vlají ve větru. Stojí mezi nimi, za ní jen černá obloha, hvězdy, měsíc.

Otočí se.

Zahlédne servírku, jak vykukuje zpoza baru. Naznačuje jí, ať se skrčí, schová.

„Ne,“ zavrtí hlavou.

Proč by se měla schovávat? Stejně si ji najde, ví to.

Vrací se zpět.

Prochází kolem palem a barových stolků.

Teď.

Jejich pohledy se setkají.

Laura se ani nepohne.

Dívá se na něj.

„Jsme spojeni, Lauro,“ volají k ní Martinovy oči.

Ruce má Martin za zády.

Spoutané. Ochranka si vedla dobře. Odvádějí ho.

Ještě jednou se za Laurou otočí. Zůstane stát. Visí jí na ústech.

Navenek to vypadá jako škleb. Ale uvnitř se Martin usmívá. Kývne, skloní hlavu a nechá se odvést. Viděl, co chtěl. Viděl, jak se Lauřiny rty pootevřely.

Zřetelně rozeznal její: „Martine.“

Kapitola II.

Zapírat, zapírat

Záchranářské práce se rozběhly okamžitě, i když ne podle nejvyššího stupně. Většina lidí utekla hned po střelbě, přestože posádka důrazně žádala všechny, kdo byli v dosahu incidentu, aby se podrobili lékařské prohlídce.

„Zachovejte klid, nikdo není zraněn, nikomu se nic nestalo. Střelec střílel slepými náboji. Omlouváme se všem, zachovejte klid,“ donekonečna opakoval hlas z amplionu.

Lidé lomili rukama, padali na kolena, děkovali, modlili se, objímali, někdo se hystericky smál a jiný plakal. Někdo střídal obojí.

Zdravotníci podávali sklenice s vodou. „Napijte se. Po takovém šoku se musíte napít.“

Ve sklenicích byly rozpuštěny látky na uklidnění.

A pak ji našli.

Držel ji nějaký mladíček, chtěl křičet, volat, místo toho jen naprázdno otvíral pusou. Na jazyku příchůť soli z vlastních slz. V náruči držel bezvládné tělo.

Resuscitace. Okamžitě!

Ležela na lůžku, životní funkce se podařilo obnovit. Z klimatu se zatím neprobala.

„Kdo to je?“

Mladík ji neznal. Nakonec z něho dostali jen to, že ji viděl upadnout do vody. Nevstávala. Ležela tam. Viděl, jak po ní lidé ve zmatku dupali, jak o ni zakopávali. Prodral se k ní, vytáhl ji z vody. Také mladíkovi dali napít uklidňující vody.

„Jste hrdina,“ řekl mu někdo.

A kdosi ho vzal pod paží a odvedl pryč.

Poznává ji někdo? Nikdo ji nepohřešuje?

„Kajuta číslo 602,“ řekl Martin. Seděl svázaný v křesle. Odmítl vypovídat, nechali ho pod lékařským dohledem. Teď promluvil. „Neznám ji. Ale viděl jsem ji vycházet z kajuty 602. Mám paměť na čísla.“

≈

V kajutě číslo 602 pobíhá Oskar.

Viděl Helen klesnout pod vodu. Hned nato vyběhl z bazénu. Tlapkání mokrých bosých nohou po dlaždicích brzy ztlumily koberce. Zastavil se až ve své kajutě.

„Co teď, co teď, proboha? Helen je mrtvá! Mrtvá!“

Myšlenky se mu soustřeďují na jediný bod: *Musí se jí zbavit!* Rozhodl se okamžitě. Všechny Heleniny věci naházel do jejího kufru, vytáhl klíč od kajuty číslo 512 a běží i s kufrem tam. V chodbách lidé zmateně pobíhali, každou chvíli do něho někdo vrazil. Kufř se otevřel, Heleniny věci vypadly na zem. Oskar klečí, věci mačká zpátky do kufru, lidé se kolem něho přelévají sem a tam. Koněčně je u kajuty 512. Odemkne a věci pohází po pokoji. Klíč nechá v zámku zevnitř a běží zpátky.

„Uf!“ ulevil si, a sotva za ním zapadly dveře, svalil se na postel.

Vzápětí se ozvalo klepání.

„Co teď? Dělat, že tu nejsem,“ rozhodl se a na klepání neodpovídal.

Klika cvakla.

„Už jsou tu. Už si pro mě přišli. Co budu dělat?!“

Do pokoje vstoupili dva muži v obleku. Oskar chce vstát, ale nemůže. Třese se po celém těle.

„Promiňte,“ říká muž v obleku. „Potřebujeme zjistit totožnost jedné ženy. Dostali jsme zprávu, že je ubytovaná zde.“

„Že – že – žena? Co je to za nesmysl!? Tady bydlím já,“ vypraví ze sebe Oskar. Ruce mu automaticky vyletěly před sebe, máchá jimi, jako by zaháněl i jen představu či myšlenku na jakoukoli ženu.

„Ještě jednou se omlouváme, víme, že jsme všichni utrpěli šok,“ pokračuje muž a oči nespouští z Oskara.

Druhý zatím prohlíží kajutu.

Také Oskarovy oči se roztékaly po kajutě. ‚Odnosl jsem všechno? Nezapomněl jsem na nic?‘ Zatím nevidí ani stopu po jediné Helenině věci.

Druhý muž jde do koupelny.

A Oskarovi se před očima zatmí.

‚Bože! Na koupelnu jsem zapomněl!‘

‚To je v pořádku,‘ vrací se muž v obleku z koupelny.

Oskar si oddychne.

‚Budou-li se ptát, proč mám dvě zubní pasty a dva kartáčky, řeknu, že jsem přehnaně pedant na hygienu,‘ umiňuje si.

‚To je v pořádku, pane...‘ povídá zas ten první.

‚Holzmann,‘ hlesne Oskar.

‚To je v pořádku, pane Holzmann. Prosíme vás jen o spolupráci.‘

Oskar si nevšiml, že se mezitím oba domluvili jediným mrknutím.

‚Ta žena tu s vámi nepochybně byla. Jste příbuzní?‘

‚Ne,‘ vyhrkl Oskar a v tu chvíli si uvědomil, že prohrál. ‚Všechno vědí. Sám jsem se teď svým *ne* dosvědčil.‘

Pokouší se však situaci ještě zachránit, zamaskovat své přerěknutí: ‚Totiž... chtěl jsem říct... *žena*? Jaká... *žena* by...‘

‚Možná má kajutu jinde,‘ říká ten z koupelny, nedbaje na to, že se Oskar opravil. Jeho tón však není útočný. ‚Možná se k vám přišla jen osprchovat. Možná u ní v kajutě zlobí sprcha.‘

Oskar se té návnady okamžitě chytí.

‚A-ano, tak to bylo. Prosila mě, jestli se smí osprchovat. Ano. To je všechno. Proč bych jí to nedovolil? To by snad na mém místě udělal každý?‘

‚Jistě. Znáte její telefonní číslo?‘ ujímá se slova opět přísnější kolega.

‚Prosím?‘

‚Telefonní číslo. Musíme zpravit příbuzné, když vy s ní příbuzný nejste, chápete.‘

‚Ne. Neznám ji. Nic o ní nevím.‘

‚Dobrá. Můžete mi tedy půjčit svůj telefon?‘

Oskarovi se nadmul hrudník, i tváře se mu nafoukly, jak překvapením nabral dech. Vzduch v něm bobtná, až ho konečně s doprovodem pisklavě zazpívaných slov vypustí: „Ja-jakým právem? O-okamžitě odejděte!“

„Jak myslíte, pane Holzmann. V tom případě se oblékněte. Půjdete s námi.“

„Já jsem ji nezabil,“ vykřikne Oskar z posledních sil. „To on. On! Ten blázen s pistolí.“

„Ani on ji nezabil,“ sdělí mu zcela klidným hlasem přívětivější z mužů. „Střílel slepými. Ta dáma žije.“

„Helen – žije!“ Oskar klesl vyčerpáním na polštář.

„Ano. Žije. A teď ten telefon, pane Holzmanne.“

„Ona – bydlí v kajutě číslo 512. Jmenuje se Helen. Víc o ní nevím. Neznám ji. Vůbec ji neznám. Jen – přišla se osprchovat. To je všechno. U ní v kajutě se rozbila...“

Vtom začal vyzvánět telefon.

Oskar byl bledý jako stěna. *Jeho* telefon leží vedle na stolku. *Jeho* telefon nevyzvání.

„Prosím, pane Holzmann, vyřídte si hovor,“ vybídl Oskara ostřejší z kolegů.

Oskar se klepe po celém těle, už se nesnaží odporovat. Sáhne pod pokrývku. V ruce drží růžový telefon.

Muži v obleku si opět vymění pohledy.

„No, prosím,“ pobídnou Oskara. „Jako bychom tu nebyli.“

Oskar se podívá na telefon a upustí ho na zem. Pak popadne polštáře a zacpává si jimi uši, aby neslyšel to příšerné vyzvánění.

Muži v obleku telefon zvednou. Na displeji čtou jméno Pierre.

„Děkujeme vám, pane Holzmanne, a nezlobte se, že jsme vás obtěžovali.“

Odcházejí, Helenin telefon nesou s sebou.

„Pierre,‘ pomyslí si Oskar. ‚Snad s ním už teď ti dva mluví. Snad zmínili mé jméno. Snad ne. Proboha! Helen žije. Žije! Proč jsem utekl? Střílel slepými. Rána. A Helen se sesula pod vodu. Myslel jsem, že ji zastřelil. Že je mrtvá. Helen. Ty žiješ!‘

Oskar pod sebou až teď cítí nepříjemné vlhko. Uvědomí si, že je pořád v plavkách. Převalí se na druhou postel.

„Stejně za to můžeš ty!“ oslovuje v duchu Helen. „Miliony lidí podvádějí své manžely, manželky. Zaflirtují si, užijí a vrátí se zpátky, nikdo nic nepozná. Fungují dál, jako by se nic nestalo. Jen *ty* s tím máš problém. A *já* v tom teď lítám. Pierre! Helen. Helen!“

Poslepu šmátrá v zásuvce.

Nic.

Musí se zvednout. Má tak těžké nohy.

Zvedne se.

Dojde do koupelny.

A už to vidí!

Na zrcadle šminky, Helenin krajkový župánek na věšáku. Kulma. Parfém.

„Tolik zbytečných věcí. Tolik zbytečných věcí! Helen!“

Otevře svou toaletní tašku. Vytáhne prášky na spaní.

„Jeden? Dva? Tři? ...Radši tři.“

Dosouká se k barové lednici. „Whisky? Koňak? Vodu? ...Radši vodu.“

Spolyká prášky, svalí se do postele.

„Je to jen sen. Jen zlý sen!“ říká si Oskar.

Usíná.

A na lůžku v provizorně zřízené ordinaci se Helen konečně probouzí.